

Barnpornografi på Intern-nätet

Förbud mot prostitution och pornografi i all ära, det behövs en konsekvent strategi, som förmår tackla själva grundproblemet, den okontrollerade framställningen av kränkande inre bilder. Lagg ner Jas-projektet och satsa i stället resurserna på att utveckla en "Monaluva".

Försöken att få stopp på prostitution, barnpornografi och andra sexuella kränkningar kan te sig lovovärda, men var och en med hjärtat på rätta stället anar ugglor i mossen. Åtgärderna är så halvhjärtade att man misstänker att patriarkatet ännu en gång lyckats fånga in jämställdhetssträvanden och tagit udden av dem. Det kommer att stanna vid några kosmetiska åtgärder samtidigt som allt i grunden blir vid det gamla.

Man har helt enkelt inte insett problemets omfattning! Barnpornografin på Intern-tornet är faktiskt ett marginellt problem

jämfört med all den snusk som frodas på hjärnans neuron-nät, det överskådliga Intern-nätet.

Infernon

Minsta eftertanke får en att inse vilka infernon som utspelas bakom till synes vardagliga fasader. Tag den medelålders mannen som varje dag köper kvällstidningen i Pressbyrån och under betalningen zoomar in tonårsflickan i luckan. Han lagrar dessa inre bilder av henne utan hennes vetskap och använder dem sedan, utan hennes samtycke, vid lämpligt tillfälle i erotiska syften.

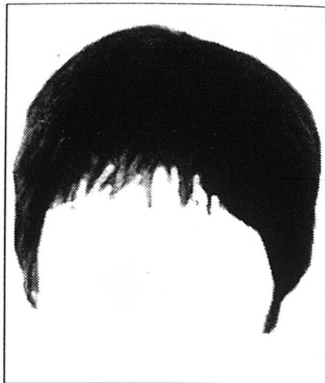
Här råder en oacceptabel brist på ömsesidighet! Eller föreställ er följande: en idyllisk sommarbad badar små barn nakna under glada skratt. En äldre man sitter i skuggan under ett träd, till synes uppslukad av läsning av Dagens Nyheter, men i själva verket upptagen med att ta inre bilder på de nakna barnen. Ni kan själva tänka er vad han sedan gör med dessa bilder i sin ensamhet. Jag vill för att undvika missförstånd klargöra att vi feminister

naturligtvis inte är emot onani i sig. Vi är inga puritaner. Samtidigt kan man inte blunda för att onanin ofta åtföljs av en okontrollerbar produktion av kränkande inre bilder. Och det är framför allt kvinnor som på detta sätt utlämnas åt andras godtyckliga fantasier. Det är en rättighet att slippa bli använd i andras fantasier utan att man gett sitt tillstånd.

Sociala konsekvenser

Vi måste också betänka de sociala konsekvenserna av pornografin på Intern-nätet. Nu blir alltför medvetna om att det kan finnas ett samband mellan videovåld och faktiska våldshandlingar och att något måste göras. När det gäller våldspornografin på Intern-nätet vet vi att den inspirerar till övergrepp.

Förbud mot prostitution och pornografi i all ära, det behövs en konsekvent strategi, som förmår tackla själva grundproblemet, den okontrollerade framställningen av kränkande inre bilder. Lagg ner Jas-projektet och satsa i stället resurserna på att utveckla en "Monaluva", ett högteknologiskt mätinstrument som kan bäras på huvudet och som gör det möjligt att registrera otillbörliga aktiviteter i de delar av hjärnan som reglerar lustkänslor och visualisering. Den bör vara röd och ha samma relativt bekväma passform som vice statsministerns hårhjälm.

Monaluvan. Registrerar alla kränkande tankar.

En del kanske associerar denna övervakning till patriarkatet förtryck av typen "storebror ser dig". Men man måste skilja på patriarkat och patriarkat – i det senare fallet rör det sig om en varmt omslutande, moderlig omsorg. Vi vill inte förtrycka människor utan för deras eget bästa hjälpa dem att kontrollera och bemästra en i grund och botten ångestpräglad sexualitet. De som är oskyldiga har naturligtvis inget att frukta. För att ställa utom tvivel att vi värnar om den individuella valfriheten kan man emellertid tänka sig att framställa "Monaluvan" i olika färger.

SIGISMUNDA VON FRANZ

Formidabel feghet

Att låta en medarbetare starta en kontroversiell debatt och sedan under ovärdiga former neka replikrätt, visar på en formidabel feghet, skriver Salomon Schulman till Peter Elmlund.

dad med satir. Redaktör Peter Elmlund vägrade paradoxalt nog att trycka min replik efter att först ha accepterat den. "Du får ohämmat skymfa Gellerfelt, men satir kan jag inte acceptera".

Debatt

Under den smaklösa rubriken *Schulman gynnar antisemitismen*, släpptes Mats Gellerfelt fri att sänka debatten om bombingarna av Dresden till en kraterdjup nivå (Finanstidningen 10 mars -95). I mitt svar valde jag det enda vettiga alternativet – argumentation kryd-

Att låta en medarbetare starta en kontroversiell debatt och sedan under ovärdiga former neka denne replikrätt visar på en formidabel feghet. Frågan om vem som i det läget "gynnar antisemitismen" är inte svårt att svara på. Eller hur Peter Elmlund?

SALOMON SCHULMAN

Inte fel visa känslor

När det gäller opinionsbildande artiklar kräver jag att det skall finnas en tydlig och välformulerad argumentation för de åsikter som framförs. Sedan må artikeln vara rå i tonen om skribenten så önskar. Att visa känslor är inte fel, svarar Peter Elmlund.

artiklar kräver jag att det skall finnas en tydlig och välformulerad argumentation för de åsikter som framförs. Sedan må artikeln vara rå i tonen om skribenten så önskar. Det är inte fel att visa känslor.

Lösa grunder

Men, att som i Salomon Schulmans fall skriva en djupt kontroversiell debattartikel, vilken på lösa grunder rättfärdigar terror och skuldbelägger hela tyska folket, och därefter bemöta invändningar med ren satir, tycker jag visar en oacceptabel brist på omdöme. Satir skall användas i rätt sammanhang, som i fallet ovan. Jag valde därför att tacka nej till publicering, inte minst av omtanke om herr Schulman själv, som tydligen inte är mogen att bära ansvar. Självklart har jag samtidigt erbjudit en längre slutreplik, såsom traditionen bjuder, ty även Kay Glans har ju redovisat invändningar.

Schulman vill inte acceptera detta utan skall prompt ha in sin satirartikel och hotar mig nu i telefon med det ena och det andra. Därför låter jag läsarna själva avgöra vem som har rätt och publicerar det eländiga aktstycke dr Schulman kallar för debattinlägg (frågan rör ju faktiskt något så allvarligt som terrorbombningen av Dresden). Vill densamme också bemöta Kay Glans invändningar går det också bra. Det är många som vill veta hur Schulman resonerar i fallet Dresden.

PETER ELMUND

PS. Ett litet faktafel har insmugit sig i det så kallade debattinlägget. Mats Gellerfelt går aldrig på Café Opera, utan endast på Operabaren under yuppiefria kvällar.

Den refuserade artikeln

Jag, Salomon Schulman, erkänner oförbehållsamt samtliga anklagelser mot min person. Som förmildrande omständighet önskar jag anföra följande: Hade Mats Gellerfelt varit patient hos mig skulle jag tröstande sagt till honom att man alltid skall ge patienten rätt.

För femtio år sedan applåderade en fri värld bombingarna av Dresden. Dödssiffran var försumbar (läs minnesnumrar i Die Zeit nr 7 1995 för att få mina historiska uppgifter bekräftade) i förhållande till de tiotal miljoner som blev tysknazisternas offer.

Debatt

En storstadsskribent har med dålig precision återgivit citat från min ämnesser artikel kring slakthus Dresden. Han spar inte på krutet utan går till ett våldsamt angrepp och insinuerar att jag går antisemitismens ärenden. I en enda sak har min vedersakare rätt: Att jag är småstadsläkare.

Diagnos

Min diagnos är kristallklar: När jag ser Mats "Biggles" Gellerfelt i full karriär rusa upp från sitt bord på Café Opera, efter att just ha avslutat sin gråtmdula självbekännelse att han är en söndersuppen slaskskribent, en stackars arbetar-grabb från förortsslummen, som tagit sig upp till parmassens höjder, känner jag en empatisk sympati med den stackarn.

Och tyvärr, just nu i detta brinnande ögonblick måste han rusa upp iväg på ett av sina heroiska uppdrag. Från rockslusken griper han kvickt sin pilotmössa och skinnjacka och kutar iväg i flygande fläng mot sin hangar. Istället för sin Spitfire vrä-

lar han upp på sin Stuka för att retroaktivt försvara sitt barocka Dresden.

Tidsmaskinen fungerar inte blitssnabbt nog, och "Biggles" tjuvar att det nu är dags för krigsförbrytartribunal och den går av stapeln vid stambordet på Café Opera. Alla levande RAF-piloter och yankees ska äntligen ställas mot väggen. De har i sitt eldhav dränkt tyska barn som bevisligen inte varit nazister och sådant får man inte göra om man är en rättsskaffens svensk och då får de anglosaxiska huliganerna packen sig därefter.

Hur vägrade dom bara bomba sönder alla fina konstskatter som fanns i denna underkända stad? Nu får dom där krigsförbrytarna av tidigare aldrig skadad kaliber se till att dom kollektivt skänker Dresden nya taylor. Det finns säkert någon rik jude som dom kan övertala i Amerika.

Och den där antisemitismen, dr Schulskough, ska få se fejsen på dom där bestialiska krigsförbrytarna som vägrade bomba tillfartsvägarna till Auschwitz, bara för deras perversa lusta att vilja se oskyldiga tyska barn grillas likt Max och Moritz.

Barnkonvention

Hur kan Schulman få ihop det där med FN:s barnkonvention? Även han är förstas krigsförbrytare, om än i den retroaktiva klassen. Fullt i paritet med hans kollega, Doktor Mengele, vilken Gudskelov inte föroljades i slakthuset, eftersom denne just det dygnet råkade ha jour i Auschwitz.

Ergo:

Jag, Salomon Schulman, erkänner oförbehållsamt samtliga anklagelser mot min person. Som förmildrande omständighet önskar jag anföra följande: Hade Mats Gellerfelt varit patient hos mig skulle jag tröstande sagt till honom att man alltid skall ge patienten rätt. Nu ser jag honom istället flyga högt, högt – på kamikatzekors-rakt in, mot sitt eget inre Dresden. Hoppas han har fått en fallskärm av Finanstidningen, den där "Biggles".

SALOMON SCHULMAN

Debatt

Med delegeringen av makt följer emellertid också delegering av ansvar. Det är upp till skribenten att stå för sina ord. Skriver man ut artiklar tillräckligt många gånger tappar läsare och aktörer i det offentliga livet intresset för en – man marginaliserar sig själv i debatten. Det är så den offentliga diskussionen skall föras i ett öppet samhälle. Den som inte håller måttet straffas, inte med censur utan med en gäspning.

Självklart släpper jag inte igenom vad som helst. När det gäller opinionsbildande